

FOLK OG LAND

NR. 5, 24. ÅRGANG

LØRDAG 8. MARS 1975

LØSSALG KR. 3,—

OBSERVATOR:

For Norges frihet og selvstendighet *Slik arbeidet NS Ungdomsfylking under krigen*

Selv om våre jøssingmotstandere fremdeles ikke er villig til å godta det, var Nasjonal Samlings viktigste oppgaver under krigen disse to ting:

- Å bringe vårt folk mest mulig velberget gjennom krigens påkjenninger og
- Å sørge for at Norges frihet og selvstendighet ble gjenopprettet dersom Tyskland skulle vinne krigen.

Også når det gjaldt det siste punkt, fikk Nasjonal Samlings Ungdomsfylking anledning til å gjøre en viktig innsats, og det av helt spesielle årsaker.

Det er vanlig å se på Hitlers Tyskland som et samfunn der enhetlige politiske oppfatninger ble tvunget igjennom fra topp til bunn, men slik var det ikke. I virkeligheten hadde man en rekke «partidannelser» som forfulgte nokså forskjellige mål, og det gjaldt både innenriks- og utenrikspolitikken.

I utenrikspolitikken gjorde det seg gjeldende tre hovedretninger:

Utenriksminister Ribbentrop og bak ham det meste av den egentlige partiorganisasjon sto for en tradisjonell tysk-nasjonal politikk som ikke var fri for imperialistiske trekk. Ribbentrops linje var å avvise alle forhandlinger om Norges stilling til etter krigen, men dette forhindret ikke at Quisling-regjeringen uopphørlig og helt til siste slutt arbeidet for å oppnå forhandlingsseire, noe som også fra tid til annen lyktes. Om Ribbentrops linje hadde vært den dominerende etter en tysk seier, ville det blitt et hardt arbeide å gjenopprette Norges selvstendige status, men det ville ikke ha vært umulig.

Himmler og hans Allgemeine SS (må ikke forveksles med Waffen SS) hadde satt seg et helt annet mål, nemlig å opprette et sterkt sentralisert storgermansk rike, der det ville ha vært alvorlig fare for at Norge kunne bli redusert til en ren provins, selv om det nok

var meningen at også nordmenn skulle ha fri adgang selv til de høyeste stillinger. I NSUF gikk SS-planene gjerne under betegnelsen «grautgermanismen», dvs. at alt skulle røres sammen til en ensartet masse og de nasjonale særpreg mest mulig reduseres. Både i NSUF og partiet var det en meget sterk motstand mot disse planer, og de ble bekjempet ved enhver given anledning.

Det tredje utenrikspolitiske alternativ hadde sin rot i Hitler-Jugend, og det gikk ut på å skape et «folkenes Europa», der alle nasjoner skulle være fri og selvstendige, og hvor man skulle finne frem til en samarbeidsform basert på full likestilling mellom folkene. Dette kom praktisk til uttrykk da det i 1942, tross direkte forbud fra Ribbentrop, ble dannet et europeisk ungdomsforbund som bygget på disse prinsipper.

Hitler-Jugends utenrikspolitiske tanker var selvfølgelig de som passet Quisling-regjeringen og Nasjonal Samling best, og samarbeidet med Hitler-Jugend ble

(Forts. side 7)

BØNDENES PARTI:

Svikter det vårt nasjonale grunnlag?

Våre NS-bønder er tallrike nok til å stenge halvmarxistene ute

Norges bønder har alltid vært ryggraden i vårt samfunn, en stolt og sterk vakt om de fundamentale verdier som vårt folk bygger på.

Mange av oss har hatt en viss tiltro til at bøndenes parti, selv om det har skiftet navn til Senterpartiet, skulle være en vokter for vårt folks frihet, om nordmannens rett til å være seg selv, styre sitt eget liv og

til å utfolde sine evner og virketrang.

Bjørn Unneberg og hans

AV AGRO

«grønne sosialisme» har vært oss en vederstyggelighet, men tross alt har vi betraktet ham bare som en

skjønnhetsplett på et ellers godt og sunt parti. Nå er vi begynt å tvile, og det skyldes ledelsen og årsmøtet i Hedmark Senterparti.

Norge har gjennom det meste av sin historie vært et samfunn av frie bønder, som har sittet trygt på sine gårder og som aldri har vært redde for å tale både fut og Roma midt imot. Vi må også ha lov å si at vi

Et spøkelse drar omkring

Antimilitær
»soldatkongress» i
kommunistisk regi

Utrecht i Nederland har vært sete for en selsom kongress av «antimilitære soldater». Omkring 1000 deltagere møtte fra elleve land (ni NATO-land plus Sverige og Schweiz). De var fordelt på 28 forskjellige organisasjoner — hovedsakelig kommunistiske eller kommunistbeheerskede sådanne.

Det interessante ved hele denne forsamlingen får man si var de «problemene» den tok opp til behandling, først i forskjellige «utvalg» og dernest i plenum. NATO som sådan lot ikke til å interessere særlig, kanskje fordi man ikke regner denne organisasjonen som noen kvalifisert motstander, som man behøver ta alvorlig.

Det denne selsomme «kongressen» var opptatt av, var temaer som «Faren for et ny-fascistisk kup i Italia», «Den tyske militarismen», «Soldataksjoner i nøytrale armeer» (Sverige) og «Soldatmotstand i almindelighet».

Videre skulle det arbeides for (i samtlige land, også NATO-land) et generelt forbud mot utdanning av soldater til bekjempelse av geriljagrupper. Dessuten skulle soldatene heller ikke kunne benyttes som hjelpetropper for politiet.

Vi går ut fra at det stadig er tillatt å skyte på egne offiserer og andre «undertrykkere».

Vi tviler ikke på at de greier å gjennomføre det. Vi har allerede eksempler på at militærfiendtlige, prokommunistiske pressgrupper har greid å få offiserforeninger her nord til å ekskludere medlemmer, som var «nazistiske». Slikt er jo egnet til å styrke NATO, må vite.

gjennom det siste halvsekel har vært den del av folket som klartest har avvist de kommunistiske og marxistiske krefter som forsøker å løpe storm mot vår frihet, vårt livssyn, vår kultur og vår rett til å disponere over fedrenes jord.

Nå er det halvmarxistiske krefter i Senterpartiet som

(Forts. side 8)

Frontkjempertytt

AXEL STANG

NS' ungdomsfører, som døde så altfor ung i oktober ifjor, ble omtalt her i avisen (nr. 17/74). Vi vil imidlertid også knytte noen ord til hans bortgang her i vår egen spalte.

Axel Stang var av dem som aldri kunne forlange noe av andre uten selv å være villig til full innsats. Da Hitler forhindret at Den norske Legion ble forlagt til Finland, slik Terboven — på universitetsplassen den 29. juni 1941 — hadde lovet, ordnet Stang det slik at han selv likevel kom dit. Ungdomsfylkingens tyske rådgiver, Kurt Peter, fikk istand en ordning slik at han et halvt år kunne gjøre full innsats i en frontavdeling i Midt-Finland, hvor han deltok i direkte kamphandlinger, og sammen med andre menige ble tildelt Jernkorset av 2. klasse. Vi verdsetter våre ledere forat de på en slik måte alltid var villige til å gå foran.

Ut fra hans erfaringer lyktes det senere å få sendt et norsk kompani til Finland. Dette besto vesentlig av ledere fra NS Ungdomsfylking samt idrettsmenn. Kompanisjef ble NSUF's idrettsleder, Gunst Jonassen, som var blitt spesielt utdannet for oppdraget. Etter innsatsen dannet Ungdomsfylkingens kompani stammen i Skijegerbataljonen.

Axel Stang hadde mange, mange venner. Blandt disse var også biskopen i Borg, Per Lønning, som forrettet ved bisettelsen i Vestre Krematorium. Fra hans tale bringer vi her et utdrag, uten nærmere kommentarer.

Axel Stang, NS' ungdomsfører

«Kjære slekt og venner av Axel Heiberg Stang:

Det var et ord i familiens kunngjøring av dødsfallet som umiddelbart falt i øynene. Dels fordi det ikke er av de aller vanligste, dels fordi det med en gang slo meg: dette ordet rammer. Jeg tenker på ordet «edel». Det som mer enn noe kjennetegner de edle, er deres evne til å foredles i livets skole. Motgang og påkjenninger riper ikke opp sinnet, gjør det ikke karakter- og konturløst, men sliper det som edelstenen, gjør det klarere og renere, får personligheten til å funkke. Jeg gjør gjerne dette ordet til mitt når jeg innledningsvis vil si noen minneord om en mann jeg er glad over å ha lært å kjenne, og stolt over å kunne kalle venn.

Det er ikke, og skal vanligvis ikke være, en prests hovedoppgave ved en bære å tale om avdøde. Ved Axel Stangs bære føler jeg det imidlertid som en skyldighet å bryte en regel jeg ellers holder temmelig konsekvent. Grunnen til dette er at vi ikke har vært flinke her i landet til å gjøre oss ferdige med sår fra krigens tid. Vi har ikke for alvor hatt mot og kraft til å rekke hånd til dem som i de onde årene stod på den andre siden. Lenge, lenge etter at vi skulle ha lagt bak oss alt som heter oppgjør, har vi fremdeles vanskelig for å møtes som menneske til menneske og å anerkjenne medmennesket på tvers av det som engang var skillelinjer. Både på samfunnets og på Kirkens vegne kjenner jeg det slik at vi her har noe vi skulle ha gjort godt igjen. Vi har forsømt oss, og forsømt oss stort.

Når en betydelig mann griper feil, blir resultatet gjerne et betydelig feilgrep. Axel Stangs evner og overbevisning gjorde at han under krigen havnet i en posisjon som måtte bringe ham sterkt i søkelyset da krigen var over. Men selv da det ble kjempet om hans liv, var det bemerkelsesverdig hvordan hans personlige integritet ble akseptert og fremhevet av alle parter. Hans handlinger var sprunget fram av overbevisningens tvang. Hans kjærlighet til folk og fedreland var hevet over tvil. Og selv i den verste tiden bevarte han sin menneskelighet og maktet å vise hjelpsomhet mot mot-

(Forts. side 6)

HALLGEIR HORDE:

Stornorden, hva vil det si? En plassering av begrepet

Uttrykket «Stornorden» er ofte blitt brukt i F. og L.'s spalter i det siste, uten at det noen gang er gjort forsøk på å presisere det skikkelige. De respektive brukere av ordet har tillagt det sin egen betydning med den følge at de undertiden nok har snakket forbi hverandre.

Historisk er begrepet ennå bare en fiksjon. Noe «Stornorden» har aldri eksistert som en politisk faktor, og det er knapt nok utformet som et ideologisk mål, hvis man ser bort fra den noe diffuse «Germania»-tanken, som gjorde seg gjeldende i enkelte kretser av det tysk-okkuperte Europa under krigen.

Når prefikset «stor» knyttes til et geografisk område, er det gjerne som motsetning til et tilsvarende «lite», slik vi har det i «Great» Britain og «Little» Britain, og i «Gross»-Deutschland og «Klein»-Deutschland. For Nordens vedkommende har vi vel heller aldri hatt noe «Lillenorden» som kunne antyde hva det større «Stornorden» egentlig skulle bety.

Likevel er begrepet «i om-løp» som en politisk størrelse. La oss se litt på hva det kan bety, og hva det kanskje burde bety.

Man kan forsøke å definere et «Stornorden» ut fra kulturelle, geografiske, politiske eller andre kriterier og komme til forskjellige resultater hver gang. I hvert tilfelle brukes begrepet oftest programmatisk om en politisk samling av «Norden», hvorfor vi her velger et politisk-filosofisk utgangspunkt.

I snever betydning er «Norden» et begrep som dekker den «skandinaviske halvøy», dvs. Norge og Sverige. Omtrent i den betydning brukte Plinius ordet «Skandinavia» da han i begynnelsen av vår tidsregning beskrev sin «store, fruktbare øy i Norden». I våre dager blir som regel også Danmark og Finland medregnet.

Hvis vi nu holder oss til Norden-begrepet slik det

brukes i landene nordenfor Nord- og Østersjøen idag, vil vi således kunne få et «Lillenorden» av området Norge-Sverige. Denne kombinasjonen ville dessuten så avgjort være tyngdepunktet her nord og derfor utgjøre en naturlig begynnelse på samlingen av «Stornorden», dvs. tilslutningen av de øvrige nordiske områdene Danmark, Finland og Island.

Det er realistisk å regne med at Nordens samling ikke kommer til å skje over natten og at samtlige land blir med samtidig. Det er derfor avgjørende at de første landene som blir med i samlingen, danner det best mulige utgangspunkt for en vellykket fullførelse av det påbegynte arbeidet. Da Norge og Sverige i enhver henseende utgjør hovedmassen av Norden, vil det være ønskelig om projektet «Stornorden» startet med dem.

Enkelte innlegg i F. og L. har brukt uttrykket «stornordisk» om Uta uten å forklare det nærmere. Det er nærliggende å anta at de tenker seg hele det germaniske Europa som et slags «Lillenorden» og resten av den germansk koloniserte verden som «Stornorden». Hvorvidt det er mulig å få f.eks. New Zealand og Syd-Afrika til å akseptere seg som deler av et Stornorden, er ikke godt å si idag, men vi tror denne bruken av ordet snarere er egnet til å utvane betydningen av det.

En annen ting er at det fra et forenet skandinavisk Norden går en direkte linje videre til forening av de øvrige germanske folk i Europa. Om denne enhet skal kalles noe på -norden eller -germania får fremtiden avgjøre. Men det nordisk-germanske fellesskap i Europa som overalt i verden er en selvsagt programpost for enhver som er «nordist» bare i (stor-)skandinavisk målestokk.

Når «Klassekampen» fnyser, er vi på rett vei

Kineserorganet «Klassekampen» fortsetter å vise oss oppmerksomhet. Med hån i hver linje slår bladet ned på følgende avsnitt fra en av våre ledere:

«Når et folk slutter med å oppdra sine barn, slik det er skjedd i Norge da siste par mannsalder, da er det grunn til engstelse. Når man som et ledd i

den videre «utvikling» også vil gå igang med å avlive sine barn, da turde det være på tide å gjøre anskrik. Riktignok er det her tale om barn, som ennå ikke er født, men som altså likevel av en eller annen grunn er «uønsket».

Under lesningen av dette merkværdige organ, er det alltid noen linjer av Ibsen som faller oss inn: Den sunde fornuft avgikk ved døden idag klokken tolv». Når «Klassekampen» energisk tar avstand fra våre meninger, er det derfor en ekstra bekreftelse på at de er riktige.

Definisjon:

En psykolog, står det i vårt uoffisielle leksikon, er den siste man snakker med, før man snakker med seg selv.

NYTT RIKSORGAN FOR SV?

I anledning ryktene om at kommunistenes «Friheten» og folkesosialistenes «Orientering» skal slås sammen til et fellesorgan for denne delen av vårt politiske venstre-kombinat, foreslår «Orientering» noe harselerende at et passende navn på det nye bladet kunne være «Fritering». Vi for vår del ville synes at et enda mer passende navn ville være «Orietheten».

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktør:
ODD ISACHSEN, ansvarligRedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSENMedarbeidere:
OLAV HOAAS, ALEXANDER LANGE, ODD MELSOM

SOVJET MED I NORDISK RÅD?

I de forløpne tolv måneder kunne østblokken notere seg noen meget vellykkede politiske manøvrer, som nesten førte til fullstendig oppløsning av NATO's sydflanke i Middelhavet og etableringen av et kommuniststyrt medlemsland, Portugal, lengst i vest.

Det lå derfor så å si i luften at det neste fremstøt ville rette seg mot nordflanken, hvor Norges oljerikdommer har lagt øket betydning til det fra før så strategisk viktige nordkalott-området. Utspillet kom da også som ventet, og det var de finske sosialdemokratene som gjorde det første trekket på lederplass i sitt organ «Demari». Få dager etter kom sovjetpressen ilende til med en støtteerklæring.

Trekket hadde forslaget form, og gikk i korthet ut på at Sovjetunionen burde slippes til som deltager i det nordiske samarbeidet. Samtidig uttalte Finlands statsminister at Kekkonens gamle forslag om å gjøre Norden til en atomfri sone og dernest alliansefritt burde tas opp på nytt.

Supermaktenes omsorgsfullhet når det gjelder Nordens «sikkerhet» er nesten rørende tatt i betraktning at deres utpekulerte terrorbalanse-system er så hårfint, at selv den minste forskyvning kan føre til en lokal krig. Det er vel ingen som tviler på at hvis Norge hadde vært medlem av Warszawa-pakten, så ville et tilsvarende forslag ha kommet fra USA?

Når den russiske avisen Izvestija skriver at: «Absolutt nøytralitet er en illusjon hvis den ikke understrekes av virkelig makt» og at «små stater har ikke slik makt», så kan man lure på hvilken respekt Moskva vil ha for et alliansefritt Norden. Særlig når det samme Norden ikke skal få lov til å ha atomvåpen.

I det klassiske masseoppbudets tid var en nasjon «liten» utelukkende på et tallmessig grunnlag dersom den ikke hadde mange nok soldater. Idag, med moderne teknisk utstyr, kan en mindre nasjon hevde seg utmerket overfor en numerisk overlegen fiende. Eksempel: Israel.

Det er derfor all grunn til å se skeptisk på et forslag som vil fremme et nøytralt Norden uten å ta hensyn til dets evne til å håndheve nøytraliteten. Hvis Norden ikke kunne greie det selv, måtte noen andre gjøre det, men dermed var vi jo atter inne i et allianseforhold. Man tror vel ikke i Moskva at en «traktat», «ein Fetzchen Papier» ville være tilstrekkelig? I vår tid?

Ytterligere et moment som vitner om at det hele bare er et spill mellom supermaktenes og egentlig bare angår Norden som deres «interesseområde», er at atomforbudet savner enhver annen gjensidighet enn den som er mellom USA og Sovjetunionen.

Hvis avtalen skulle gjelde Norden vis-a-vis Sovjetunionen er forslaget i grunnen absurd, da Norden slett ikke har atomvåpen. Det måtte i tilfelle bety at russerne avskaffet sine, men det er vel ikke slik man har tenkt seg det?

Hvis det finske forslaget er innledningen til en ny sovjet-amerikansk drakamp om Norden med «fredelige midler» er det en alvorlig varsko til de nordiske folk. Vil de unngå å havne på hver sin side i en meningsløs krig for supermaktinteresser, slik folkene i Øst-Asia og Syd-Europa har gjort, må de oppgi sin elle-melle holdning og for alvor begynne å tenke på hva som egentlig er Norden og hva det vil si å være nordisk.

Gjeninnfør enkeltmannskretsene

Det vil styrke kontakten mellom velgere og valgte
Og det vil svekke partienes makt

Gradert stemmerett etter kvalifikasjoner, slik Balder skildrer idéen i F. og L. nr. 3, er en interessant tanke, men antagelig ikke praktisk politikk. Folk flest vil antagelig være redde for at myndighetene vil holde dem på nederste stemmerettstrinn hvis de ikke taler myndighetene etter munnen.

At vårt valgsystem trenger hardt til en revisjon, er en annen sak. I dag har ingen andre sjanse til å bli valgt enn de som villig innordner seg under partienes krav. Selvstendige mennesker med egne meninger kan vanskelig hevde seg. Det er partiene, ikke velger-

ne som setter opp valglistene og dermed de facto bestemmer hvem som skal inn på Stortinget. Det samme gjelder langt på vei også kommunestyrene.

AV CATO

Resultatet av vår valgordning ser vi: Folk føler ikke de valgte representanter som «sine» og møter dem med dyp mistillit. Politikerne på sin side sørger først og fremst for å holde seg inne med partiet for å sikre seg ny nominasjon, og så

får heller velgerne komme i annen rekke.

Mellom 1905 og 1919 hadde vi her i landet en helt annen valgordning enn nå. Det var flertallsvalg i enkeltmannskretser, dvs. at vi hadde ganske få små valgkretser, hvor hvem som helst kunne stille opp, og hvor den som fikk flest stemmer, ble valgt.

Hvordan dette vil arte seg i praksis, kan vi se av følgende eksempel: Oppland fylke velger i dag syv stortingsrepresentanter. Hvis fylket ble oppdelt i enkeltmannskretser, ville det f. eks. kunne bli to i Gudbrandsdalen, to i Gjøvik/Toten-området, to på Hadeland/Land og en i Valdres. Man ser at kretsene da ville bli såvidt oversiktlige at velgerne kunne få en mulighet for virkelig personlig bedømmelse av kandidatene, samtidig som disse på sin side kunne greie å holde god kontakt med sine velgere. Det ville også være gjørlig for en god og anerkjent kvinne eller mann å bli valgt fra et slikt distrikt uten at vedkommende behøvde å binde seg til noe parti.

Noen vil antagelig peke på at Storbritannia har et valgsystem som dette, og at det der har ført til at bare to partier klarer å gjøre seg virkelig gjeldende. Da skal man være oppmerksom på at Storbritannia har bare fire ganger så mange parlamentsmedlemmer som vi har stortingsrepresentanter, mens folketallet der er fjorten ganger så stort som vårt. De britiske valgkretser er derfor 3—4 ganger større enn våre ville bli, og sjansen for enkeltpersoner til å hevde seg, ville derfor hos oss bli så meget større.

Andre igjen vil si at flertallsvalg vil påføre oss et overveldende sosialistflertall. Det ville neppe være tilfelle. Velgertilslutningen til de forskjellige partier varierer så sterkt fra distrikt til distrikt, at det sikkert vil jevne seg ut.

Å bryte ned partienes alt for store makt, å gi enkeltpersoner større mulighet for å kunne bli valgt uten å være bundet til partiene, og å styrke kontakten mellom den valgte og velgerne — alt dette er viktige oppgaver. Gjeninnføring av flertallsvalg i enkeltmannskretser er én måte å løse dem på.

Det kommunistiske samfunn — hjerteløst og umenneskelig

AINO KUUSINEN FORTELLER

Aino Kuusinen:
Nesten alle skulle dø.
Aschehoug 1974.

Kominternpampen Otto Kuusinen's annen kone, Aino, var ingen stor ideolog, og kanskje er det nettopp det som gjør hennes bok til et så menneskelig og avslørende dokument. En slags kommunist var hun i mange år og arbeidet for Komintern gjorde hun, men med et stadig håp om en annen og bedre verden brennende i sitt hjerte. I et kommunistisk samfunn kunne hun vanskelig havne noe annet sted enn i en fangeleir.

Skildringer av kommunistiske fangeleirer finnes det hundrevis av, og hva Aino Kuusinen forteller, er ikke noe nytt. Ny og overraskende er heller ikke hennes skildring av det «klasseløse» samfunns sterkt privilegerte overklasse av partipamper. Derimot gir hun oss bedre enn de fleste et klart bilde av den iskalde og hjerteløse umenneskelighet som er et fellestrekk ved de røde ledere. Otto Kuusinen, mannen som greide å bevare sin makt og innflytelse gjennom alle omskiftelser, løftet ikke så mye som en finger for å hjelpe sin kone da hun falt som offer for systemet. Hun de-

rimot hadde værs'go å oppføre seg som sorgende enke ved hans begravelse. slik at partiets ansikt kunne bevares. Hun oppførte seg «pent» og slapp i sine siste år ut av Sovjethelvetet.

Den som kan lese en bok som dette uten å opprøres i sitt innerste over en ideologi og et system som så til de grader tramper alt menneskelig under fot, hun eller han bør snarest søke psykiatrisk hjelp.

Falk.

Liten tue osv.

Noen amerikanske vitenskapsmenn ved navn J. D. Isaacs, J. W. Stork og D. B. Goldstein har funnet ut at Nord-Amerika blir unødig plaget av tornadoer fordi man har høyre-kjøring i USA! Tornadoene derimot roterer mot venstre — noe man åpenbart mener at det må tas hensyn til. Vitenskapsmennene belegger sine «utgreiinger» med sitater fra profeten Hoseas (8,7), så det er vel klokt å regne med at overgang til venstre-kjøring vil bli tatt opp til vurdering i USA med det første.

NORSK NASJONALISME 1975:

Vi må gjøre det helt klart hvor vi står

Frisk debatt nødvendig for å komme videre

Vi norske nasjonalister og sosialindividualister har vært undertrykket gjennom tredve år. Som «Litteratus» antyder i nr. 3: Nåde den som trer frem med sine meninger under fullt navn — hun eller han vil dyrt få betale for det. Vårt eneste åndehull har vært «Folk og Land», men også der må anonymiteten bevares.

Undertrykkelse avler bitterhet og ofte hat, men dessverre er det oftest så at bitterheten mer skader offeret selv enn undertrykkeren. I «Folk og Land» har dette i alt for høy grad kommet til uttrykk på den måte at man kritikkkløst har kjørt frem ethvert tilgjengelig argument for å ramme det samfunn som undertrykker oss. Det har ført til at vår politiske profil er blitt meget uklar, og vi vet knapt selv hvor vi står. Denne linje — eller mangel på linje — har dessuten skremt vekk mange av våre egne, som ellers naturlig ville sognet til «Folk og Land».

Når jeg i mitt svar til «Litteratus» tok ganske kraftig i, så var det ikke først og fremst ham det gjaldt, men i enda høyere grad den mangel på konsekvent politisk linje som i alt for høy grad har fått lov å sette sitt preg på bladets spalter.

Når «Litteratus» var den som utløste min salve, var det fordi han i sin argumentasjon kom i skade for å bruke rene marxistiske propagandaargumenter. Hvis det er noe en nasjonalist og sosialindividualist ikke kan akseptere, så er det marxismen, som er en dødelig trussel mot alt vi setter høyt og går inn for. Det gleder meg derfor meget at «Litteratus» nå så klart tar avstand fra all marxistisk og kommunistisk tankegang.

«Litteratus» hevder nå at jeg ikke skiller mellom realverdier og fiktive sådanne. Det kan han være overbevist om at jeg gjør. Vår bevegelse har alltid vært meget klar på dette punkt. Sunn økonomi kan bare bygges på de fundamentale ressurser som «Litteratus» nevner og på menneskets evne til utnyttelse av dem gjennom fvisk innsats og oppfinnsomhet.

Når «Litteratus» uten reservasjoner påstår at penger

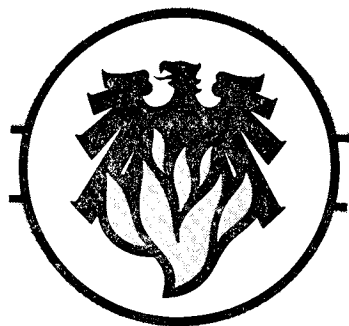
og tilgodehavender er fiktive verdier, da er det imidlertid ikke mulig å følge ham. Dette var i sin tid Bertram Dybwad Brochmanns hovedpåstand og den feilvurdering som gjorde at Samfundspartiet, tross sine mange gode sider, aldri ble tatt helt alvorlig. Dette BDB's argument heller jo så åpenbart ungen ut med badevannet.

Hvis staten utsteder mer penger enn det er realøkonomi

AV OBSERVATOR

misk dekning for eller selger statsobligasjoner i et forfengelig håp om at man nok skal kunne betale pengene tilbake i fremtiden, da er disse «verdier» fiktive. Det samme er f.eks. aksjer i rene svindelselskaper.

I en sunn økonomi er penger og verdipapirer imidlertid reelle nok — ikke som en verdi i seg selv, men som et praktisk eierbevis som viser ens disposisjonsrett over realverdier. I aksjer og pantobligasjoner er denne realverdi klart definert, mens det for pengers vedkommende dreier seg om en viss, men uspesifisert andel

av samfunnets verdier. Visst skal vi kjempe mot statens misbruk av seddelpressen og mot private spekulanter, men kaster vi penger og andre eierbevis overbord, ville vi være tilbake i den rene byttehandel.

Antagelig vil «Litteratus» igjen påstå at jeg skyter over målet og går unødvendig mye i detalj, men det er han selv skyld i når han fremsetter så unyanserte påstander som dette.

Hvis «Litteratus» fortsetter å holde fast på sin statsbank, blir vi neppe enige. Å øke statens makt er i dag ingen påtrengende oppgave, ganske tvert imot. At det ved myndighetenes avgjørelser spiller en vesentlig rolle at de «liker ansiktet» på oss, trodde jeg «Litteratus» i lik-

het med de fleste andre nasjonalister, bittært hadde fått erfare.

Landbrukets problemer løses neppe ved statslån, men tvert om ved å frigjøre næringen fra det innviklede nett av alle mulige slags reguleringer som i dag trellbinder den. Hvis de norske bønder fikk den betaling for sine varer som de er verd, slik at deres arbeide ble virkelig lønnsomt, da ville det neppe være vanskelig å reise de lån som trengs gjennom vanlige kredittinstitusjoner. For oss andre vil skikkelige priser til bøndene neppe gjøre store forskjellen, fordi vi da ville kunne befris for alle de subsidier og byråkratiske omkostninger som vi i dag må betale i form av skatter. I alle fall finner jeg det selv som forbruker urimelig at en liter melk ikke skal koste mer enn samme mengde farvet vann med bobler i.

Kjære «Litteratus»: Forstå hvor jeg vil hen: Det er nødvendig at vi i «Folk og Land» trekker opp en krystallklar politisk linje, også i økonomiske spørsmål. I annet fall blir vi aldri noe annet enn en betydningsløs politisk sekt og vil snart dø ut.

Sosialindividualisme vil si å gi det enkelte menneske den størst mulige anledning til fritt å utfolde sine evner innenfor en sosialt forsvarlig ramme. Hadde vi levet i et gammelliberalistisk samfunn, ville vi i dag kjempet for sosiale inngrep fra samfunnets side. Dagens virkelighet er imidlertid at staten stadig raner til seg mer makt på individets bekostning og truer med å gjøre oss alle til anonym nummer i rekken. Derfor må vi nasjonalister og sosialindividualister i dag gå foran i kampen for større individuell frihet og utfoldelsesmuligheter. Quisling forutså og forutsa denne utvikling, som jo er basert på marxistisk kollektivtenkning, og hans sosialindividualistiske alternativ er enda mer aktuelt i dag enn den gang.

«Litteratus» og jeg er akkurat like «menige» i denne debatt, og hvis han tror jeg gjør krav på meningsmonopol, så tar han feil. Jeg anser debatt i våre rekker som en nødvendig forutsetning for avklaring av våre standpunkter og for å komme videre. Så ta bare i øien — jeg tåler litt av hvert.

FALK:

Søkelys på de røde

Strid om de ytre formene — bare ikke om kommunismen

Til «Friheten» raser det inn resolusjoner fra NKP's distriktsårsmøter. De går alle ut på det samme. Noen oppløsning av NKP og etablering av et enhetlig SV-parti kommer ikke på tale hvis ikke marxismen-leninismen blir det nye partis grunnlag. Og på sitt landsmøte har SF sagt fra at marxisme, javel, men leninisme, nei.

Samtidig med dette har NKP gitt sin ungdomsorganisasjon tillatelse til å oppløse seg og gå inn i SV's ungdomsorganisasjon. Tilsynelatende en selvmotsigelse, men i virkeligheten fullt i overensstemmelse med tradisjonell kommunistisk taktikk. Hvis kommunister går inn i en annen organisasjon, så er det fordi de mener å kunne dominere den.

Kommunistisk Ungdom er en langt mer vel skolert og effektiv organisasjon enn SF's og AIK's ungdomsavdelinger, så den kommunistiske dominans vil ikke bli vanskelig å gjennomføre. Til all overflod er ungdomskommunisten Monica Schanche valgt til formann i den nye organisasjon.

Skulle likevel kommunismenes tak glippe, vil vi raskt få se at Kommunistisk Ungdom vil være etablert igjen. Det vil ikke by på vanskeligheter, for bak kulissene vil den i alle fall fortsette å eksistere.

Vi pekte i et tidligere «Søkelys» på at «Friheten» i lang tid har latt være å offentliggjøre opplysninger om partiets organisasjon, antagelig for å sikre den en underjordisk tilværelse i det nye SV-parti. I den aller siste tid er partimeldinger og annonser dukket rikelig opp igjen. Man kan vel også ta det som et tegn på at tanken om et enhetlig SV-parti med NKP som partner er oppgitt.

Maoistbladet «Klassekampen» har vridd seg i vande

OBS!

Det strømmer stadig post til vår gamle adresse. Vi ber alle som skriver til oss å merke seg at vi nu er flyttet til Enerhaugplassen 4 OSLO 6

Norske pekingnesere liker ikke at den reaksjonære F. J. Strauss besøker Mao.

den siste tid. Det kommer av at den markante tyske høyrepolitiker Strauss er blitt mottatt med store hedersbevisninger i Peking, og slikt er selvsagt ikke helt lett å forsvare. Men «Klassekampen» gjør sitt beste. Hør bare:

«Den reaksjonære Strauss har muligheter for å bli kansler før eller siden. Kina kan ikke hindre det, det må arbeiderklassen i Tyskland gjøre. Derimot er (det) åpenbart både i det tyske folkets og Kinas interesse at Strauss føler seg diplomatisk bundet til å ha et godt forhold til Kina.»

Til trøst for skuffede Mao-tilbedere heter det imidlertid også: «Ut fra den proletariske internasjonalsismen støtter Kina den revolusjonære bevegelsen i Europa —».

Noen skal jo ha både i pose og sekk.

Til slutt vil vi unne oss å sitere venstreradikaleren Arild Haalands karakteristikk av maoistene i AKP (m-l):

«Det å fortsette en gammel opprørslinje uendret, er ikke uttrykk for noen særlig fruktbar fornying. Snarere blir det uttrykk for økende inntørking».

Vi ønsker fortsatt god tørk.

Falk

FRA BOKFRONTEN:

Den tyske soldatårboken 1975

Den 23. årgang av den renommerte «Deutsches Soldatenjahrbuch» foreligger i tradisjonelt gedigent utstyr. Boken har vunnet seg en rekke faste kjøpere blandt veteraner og andre militært interesserte, og trenger for såvidt ingen anbefalinger lenger. Vi skal likevel kort nevne endel av innholdet i årets utgave.

Hovedartikkelen er en oversikt over det sikkerhetspolitiske system i øst-vest-konflikten, slik det har utviklet seg siden 1945. Alt i alt en vel orienterende artikkel, som tar hensyn til de siste måneders maktfor-skyvninger i Midtøsten og Sydvest-Europa. En interessant opplysning er det faktum, at utenlandske kommunistblader trykkes og spres i et antall av 165 på vest-tysk område. Og hele 65 av dem blir sågar trykket i Forbundsrepublikken!

Ellers består innholdet i soldatårboken som sedvanlig av stoff om berømte militærpersoner, avdelinger og våpenarter. Av interesse for norske lesere vil formodentlig stoffet fra Den 2. verdenskrig være, og av slikt finnes skildringer av slutt-kampene i Kurland og Ungarn 1945. Likeledes en ar-

tikkel om de tyske berg-jegernes innsats, om det tyske kavalleri og om Reichsarbeitsdienst; det siste i anledning 100-års dagen for Konstantin Hierls fødsel.

Av navngjetne tyskere, som er omtalt i årets bok, kan nevnes filosofen Friedrich Nietzsche, dikteren og soldaten Hans Grimm foruten en lang rekke hær-førere fra nyere og eldre tid.

For flyinteresserte er det artikler om de vesttyske fallskjermjegere og om Bundesluftwaffe. Av marine-stoff nevner vi en omtale av minekrigføringen under Den 1. verdenskrig.

Interessant er også farge-plansjen med landskapsvå-pener for de preussiske provinser og de østerrikske kronländer. Av historiske begivenheter er det tatt med Argonnerwald i Den 1. verdenskrig, Boxeroppstanden i China 1900 og Fehrbellin i 1675 bare for å nevne noe.

Med sine nesten 450 sider er soldatårboken blitt et uhyre innholdsrikt verk og den gjennomførte bruken av illustrasjoner i svart/hvitt og farger gjør det til en ren fornøyelse bare å blade i den. Vi henviser for øvrig til Boktjenestens annonse på side 7.

Alarik

Vårt forsvar skal ødelegges

Crotale-kampanjen og motstanden mot flykjøpet er typiske eksempler

Forsvarsfriendene arbeider på to fronter. De vil bryte ned forsvaret ved å skape konstant uro og ødelegge disiplin, og de prøver ved politisk press å sørge for at forsvaret ikke får skikkelige våpen å kjempe med.

Crotale-raketten er etter alle eksperters mening den som egner seg best for oss, altså er det en plikt for marxistene og deres medløpere å forhindre at vi får den. Det sier de selvfølgelig ikke like ut, men begynner å fantasere om at vi støtter Sør-Afrika (fy!) hvis vi kjøper disse franske raketten. Grunnlaget for denne påstanden er tynnere enn tynn, men det kompenserer man ved å rope desto høyere, godt understøttet av NRK

og Dagbladet. Men hensikten er ihvertfall klar: Det norske forsvar må ikke få noe som det sårt trenger til.

På samme måte nå med innkjøp av nye jagerfly: Helst skal vi ifølge SV og deres støttespillere ikke kjøpe noe som helst, men hvis vi skal kjøpe, så må det ihvertfall bli svensk. Skulle vi komme i krig, er det nemlig da en god sjanse for at vi ikke får de nødvendige reservedeler fra et nøytralistisk og venstrevridd Sverige, og så blir vårt flyvåpen bortimot ubrukbart.

Hvem er det disse røde forsvarsfriender av forskjellige avskygninger egentlig ønsker å hjelpe? Norge er det ihvertfall ikke.

Forsvarsvenn

«Anti-Monopol»-Spill

Et nytt spill er oppfunnet. Det er den amerikanske økonomen Ralph Ansbach, som står bak det, og navnet er Anti-monopol. I motsetning til det gamle kjente monopol-spillet, gjelder det ikke å bygge opp eiendoms-imperier, men å bryte ned slike som allerede eksisterer (i

spillet kalt f.eks. IPM, Stundart Oil, Fort Auto osv.). Oppfinnerens suksess er på ingen måte sikret — foreløpig. General Mills Company, som produserer det gamle monopol-spillet, har nemlig stevnet ham for retten fordi han bryter ned deres «monopol».

SIEGFRIED:

MENINGER OM DAGENS POLITIKK

DET GÅR DESSVERRE raskt mot avgrunnen med restene av Anders Langes parti. Landsmøtet i Trondheim bekreftet for såvidt bare det de siste galluptall viste: stadig sviktende tilslutning på grunn av indre strid og mangel på virkelige førere. Vel ga vi i sin tid uttrykk for manglende tro på Anders Lange som seriøs politiker, men ingen kan bestride at han iallfall var noe av en lederskikkelse og en mann med store demagogiske evner. Nå er det visst intet annet igjen av partiet enn en flokk stridbare politiske nuller som slåss om den arven som stadig skrumper inn. Det er beklagelig at dette land i slike nødstider som vi ser stige frem i horisonten skal mangle en virkelig fører som kan brøyte vei gjennom

den politiske lapskausen og skape en politisk bevegelse som både er tuftet på norsk grunn, innvarsler den nye tid som allerede Quisling forutsa, og som bryter over-tvert med det svindeldemokrati som har tatt fra folket som helhet og den enkelte enhver virkelig medbestemmelse. Kort sagt en virkelig revolusjonær bevegelse på nasjonal grunn.

NÅR VI UTTRYKKELIG skriver virkelig revolusjonær bevegelse, så er det bl.a. med tanke på de røde tenåringer som opererer på venstre fløy med idéer lånt dels fra Sovjet og dels fra Kina. Der er det i sannhet mye skrik og lite ull. Særlig kvalmende blir det når også disse folk imellom trykker dagens falske demokrati til sine røde hjerter. Men naturen

går jo ofte over opptuktelsen. Således opplever man jo stadig angrep på menings- og ytringsfriheten fra det hold, hvis meningene da ikke er iallfall halvrøde. Noe de vel har lært av de andre «demokratene» i den borgerlige leir. For også der sviker som man vet læren i den politiske strid om levebrødet. De slipper såvisst ikke lett vint til uortodokse meninger hverken i aviser eller i kringkasting. Dette blad har da også i et kvart århundre kjempet mot boikott og munnkurv fra de etablertes side. Og de har såvisst ikke vært kresne når det gjelder midlene til å lage en karikatur av menings- og ytringsfrihet i Norges land.

ET NYTT EKSEMPEL

på de etablertes kamp mot menings- og ytringsfrihet opplevet man i Det norske studentersamfund, hvor et ildrødt styre, «Rød front», har anbrakt seg på maktens hynder og forsøker å presse maktsitronen til siste rest. Under et møte kom det til håndgemeng mellom tre medlemmer av Nasjonal Ungdomsfylking og røde

som ville hindre en av dem i å komme til orde. Herunder skal en av de røde være blitt slått ned. Vi vet ikke hvorledes det forholder seg med det, men vil peke på at det røde styre straks forsøker å gripe til de gamle velkjente midler som man anvendte mot Nasjonal Samling i sin tid før verdenskrigen. På basis av hendelsen foreslår styret nå vedtatt at medlemmer eller sympatisører av «nazistiske eller fascistiske organisasjoner ikke kan bli medlem av Samfundet». Slike personer skal heller ikke få være tilstede på Studentersamfundets møter.

NÅR DE KONSERVATIVE

erklærer å ville gå mot dette forslag, så er det tydeligvis ikke av bekymring for meningsfriheten, men de taler for sin svke mor. For det går jo ikke langt mellom hver gang de røde slår også de konservative i harkorn med «fascistene», slik de jo har gjort det helt siden iallfall tredveårene. Og eftersom den nevnte lovbestemmelse jo skal praktiseres av det røde styre, så frykter

man for at turen neste gang kommer til medlemmer av den konservative studentforening. Og skjønt de røde uttrykkelig lover ikke å gjøre noe slikt, stoler man vel ikke helt på løftene.

DET ER ELLERS INTERESSANT

å merke seg at disse røde, som ellers helst utmerker seg ved voldelige demonstrasjoner, angrep på polititjeneste m.v., de er nå blitt så fredselkende at de begrunner forslaget med frykt for vold fra den nasjonale ungdoms side mot de stakars røde fredsengler! I Norges land løper som kjent rød ungdom og annen rundt med kniver og andre våpen som de også bruker i stor utstrekning. Så tenåringer er det visst ingen grunn til å synes synd på når de under aggressivitet får smake litt av det de selv praktiserer. Det synes derfor temmelig søkt når det røde styre gråter over at «en 17-årig gutt» skal være blitt slått ned på rabaldermøtet. Og på den annen side: Hva har en 17-årig gutt på møtene i Stu-

(Forts. side 8)

FRA GALLERIET

Leserne har ordet

POLITISKE UNIFORMER

Herr redaktør!

Selv om jeg har skylden for å ha startet det hele, må jeg si at diskusjonen om uniformer eller ikke er temmelig sekundær.

Hva jeg ville påpeke, er at vår første oppgave er å tre frem for våre nordiske folk med et klart budskap som moderne mennesker forstår og aksepterer. Greier vi ikke det, er uniformer og andre symboler i beste fall et slag i luften.

Tidl. ungsveitfører, Oslo 3.

TAKK TIL DANMARKS-REDAKSJONEN

Herr redaktør!

Artikkelen om «Race-diskrimination» i forrige nummer fortjener honnør. Temaet rase og alt som knytter seg til det er så ømtålelig at det nesten er umulig å komme inn på det. Beklageligvis lar det til at spesielt våre egne meningsfeller er de første til å unnvike spørsmålet skjønt de burde være de første til å erkjenne dets betydning. Jeg synes Danmarks-redaksjonen behandlet problemet på en lettfattelig og overbevisende måte.

Torstein K., Oslo

«KAMPEN MOT KOMMUNISMEN»

Herr redaktør!

Lederbetragtningene i nr. 4 munnet ut i en aldeles riktig konklusjon: Hvis vestens folk ikke får en annen ledelse, vil dets kamp mot kommunismen være tapt før den får begynt. Med liberalister og sosialdemokrater i spissen, er kommunismens seier nærmest garantert. Selv uten krig, slik sovjet-lederne har sagt flere ganger. Kanskje er vi kommet så langt, at det uforståelige samarbeidet mellom Sovjet og krefter i USA allerede har sikret kommunismens seier, og at den eneste gjensstående mulighet vestens folk har, er et almindelig opprør på begge sider av

jernteppet. Og kanskje blir vår «allierte» i den kampen paradoksalt nok det «nasjonal-kommunistiske» Mao-China. Hvem vet?

«Stakan», Trondhjem

BESYNDERLIG HISTORIE

Herr redaktør!

Jeg har nettopp lest en såkalt historiebok om den 9. april 1940 av en Mittgård.

Det er særlig avsnittet om Quisling som etter mitt syn er meget misvisende og forvrengt, og det rørte meg meget. Jeg har vanskelig for å tro at forfatteren virkelig ikke var bedre kjent med Quislings fortid, så det må være forsettlig fra hans side når han gir falske opplysninger. Jeg har Menstad som nær nabo til mitt hjem, kjent sted fra 1931, og har fulgt Quisling særlig fra den tid i skrift og taler, men har aldri fått forståelsen av at han var så begeistret for kommunismen. Det var jo nettopp der han så den store fare som han ville bidra til å verne det norske folk mot.

Jeg skal ikke berøre dette mer her, men bare nevne at jeg tror neppe Quisling var blitt med i bondepartiregjeringen hvis han hadde hatt en slik politisk innstilling som Mittgård vil ha det til. Det er meget trist at særlig ungdommen skal bli propet med slikt, men jeg kan ikke tenke meg hvordan det skulle kunne avverges. En tanke var at alle som kjøpte en slik bok gratis fikk med et hefte f.eks. «Sannheten om Quisling» av Lyder Unstad, men slikt er vel vanskelig. En annen ting som jeg også merket meg i denne Mittgårds bok og som synes å bli helt glemt ellers, det er hvorfor Quisling var med Nansen i Russland, og det arbeide han utførte der. Jeg tror det ville være av betydning hvis de virkelige fakta herom kom tydeligere frem.

Ole Hauen

Frontkj.sp. —

(forts. fra side 2)

standere. Han var et menneske — i ordets beste mening — i sin offentlige ferd slik han var det i sin private. Om hans rolleplasing i landets skjedndrama var kritisk, måtte hans personlige fremferd avtvinge respekt hos dem som hadde øyne til å se med.

Den Axel Stang som mennesker møtte i hans siste arbeidsår, etter at han på ny var vendt tilbake til livet og friheten, var et levende vidnesbyrd om menneskelig evne til å modnes gjennom motgang. Hans virkekrets var mer begrenset, adskillig mer begrenset, enn hans evner og forutsetninger skulle ha tilsagt. Men han aksepterte det, ydmyk og rank på samme tid. Slik jeg lærte ham å kjenne, var han høyreist uten å kneise og uten ringeste behov for å rettferdiggjøre seg. Fri for hat og bitterhet, uten klynk og uten klage kunne han snakke om det som hadde vært. Han virket så betagende fri i forhold til seg selv og til det som hadde vært.

Den dom et samfunn feller — og stundom må felle — over sine borgere i en kritisk situasjon, er ett. Den dom mennesker feller i sitt hjerte over medmennesker de møter, er et annet — og til syvende og sist: noe uendelig mer vesentlig. Vesentligst til syvende og sist er den Guds dom som det ikke er menneskers sak å foreskrive eller å foregripe. Det siste ord tilhører ikke oss. Men vi skylder hverandre et nestiste ord, med ærlig og redelig takk for det vi har fått gjennom ham vi sier farvel til. Og da kommer jeg ikke utenom de kjente linjene fra den mest berømte gravtale i norsk litteratur, der presten på kirkebakken viser hvordan en menneskelig, en i egentligste forstand menneskelig, dom — må se dypere enn den som går etter paragrafer.

«Vi vil ei granske hjertes eller nyres.

Det er ei verv for støv, men for dets styrer.

Dog fri og fast det håp jeg taler ut:

Den mann står knapt som sviker for sin Gud.»

Vi lyser fred over Axel Heiberg Stangs minne.»

Biskopen talte deretter over Joh. 14, 19: «Jeg lever over dere skal leve.»

nytt fra

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE

I Folk og Land nr. 3 gjenga vi styrets appell til «lands- svik»-dømte og i nr. 4 fulgte vi opp med INO's vedtekter. Idag følger de retningslinjene, som er trukket opp for vårt HISTORIEUTVALG, det viktigste av alle utvalg som etter hvert kommer i virksomhet. Historieutvalget har i år tre medlemmer og sekretær. Som det fremgår av vedtektene, har utvalget et stort spillerom for sin omfattende virksomhet.

Retningslinjer for Historieutvalget i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, (INO).

1. Utvalget skal ha minimum tre, maksimum fem medlemmer som oppnevnes av INO's styre for ett kalenderår av gangen. Et medlem kan oppnevnes påny så mange ganger som styret finner det ønskelig. Utvalget velger selv sin formann m.v.

2. Utvalget skal arbeide innenfor rammen av den målsetting som er fastlagt i INO's vedtekter, § 1: samle, katalogisere og bearbeide historisk materiale som kaster lys over okkupasjonen av Norge fra 1940 til 1945, herunder også hva som utløste den og hva som skjedde under det etterfølgende «rettsoppgjør».

3. Utvalget skal etablere seg så tidlig som mulig i kalenderåret. Avtalte ansvarsforhold — og senere viktige tiltak — meddeles styret snarest.

4. I tillegg til hva utvalget selv gjør med sine oppgaver, kan det stimulere og oppmuntre frie forskeres arbeide med de samme oppgaver, gi enkeltpersoner i konkret oppdrag å utforske spesielle emner og supplere seg med underutvalg til bearbeidelse av spesielle saker eller sektorer. INO's styre skal forelegges navnene på dem som skal gis oppdrag eller skal sitte i underutvalg for godkjenning av personvalget.

5. For tiltak som utvalget ønsker å sette i gang, og som INO's

styre har godkjent, bevilger styret de nødvendige midler. Omkostningsoverslag innhentes av utvalget. Styret bevilger hvert år et beløp som utvalget, mot bilag, skal kunne benytte til dekning av mindre, mer tilfældige utgifter.

6. Utvalget skal — eventuelt i samarbeide med INO's bibliotekar — sørge for en systematisk arkivering av det materiale det finner frem til, og som anses å ha verdi.

7. Hvis utvalget får seg forelagt eller får utarbeidet manuskripter som det finner ønskelig å offentliggjøre, sendes forslag om dette til INO's styre, sammen med omkostningsoverslaget. Hvis forslaget godtas, tar utvalget også på seg det videre arbeidet med utgivelsen.

8. Utvalget skal følge med i hva som ellers kommer ut av litteratur som behandler emner med tilknytning til okkupasjonstidens historie, og foreslå for INO's styre hva som bør kjøpes inn til instituttets bibliotek.

9. Såvel et flertall som et mindretall i utvalget skal kunne fremme forslag for INO's styre, men det skal alltid gis opplysninger om dissenser og hva disse går ut på.

10. Disse retningslinjer er vedtatt av INO's styre den 14. februar 1975 og kan endres når styret finner det nødvendig. Endringsforslag skal imidlertid først forelegges det sittende utvalg med rimelig frist til å uttale seg. Utvalget kan også selv fremme forslag til endringer.

Hvordan var det nu det var?

Flere og flere udlændinge indblandes i forbrydelser i Danmark

Alene i Københavns Dommermervagt var sidste år 37 procent af de fremstillede udlændinge.

— Vi kan notere en stærk stigning af lommetyverier og helt grove forbrydelser, hvor udlændinger er indblandet, siger kriminalassistent P. M. Gaugin.

Sidste år blev 1866 udlændinge anholdt i København. 658 blev fremstillet i dommermervagten (i alt blev 1763 fremstillet) og 552 blev fængslet.

Det er ligeledes foruroligende, at forbrydelserne bliver grovere og grovere. Mange af de sager vi har, ender med udvisning eller frivillig afrejse, men sidste år har vi

haft hele bander af professionelle, internationale lommetyve og udlændinge involveret i drabs- og tyverisager.

Vigtigt er det, at et menneske og et folk erkender den tro, som det virkelig har. I menneskets og i et folks liv må alt være sandt og ægte, men først og fremst religionen. Thi troen former mennesket, former et folk. Intet andet end troen. Hvor lysende, hvor stærk er ikke et menneske, et folk, der er rodfæstet i sin egen tro!

Gustav Frensen i

«Min Hiemstavn's Tro»

C. A. Reitsels Forlag, 1936

ET BEGRENSET ANALL BØKER

fra Logos Forlag (etter krigen) kan enda skaffes:

«Grunlovsbrudd og rettsoppgjør» av Bjørn Vardaas	kr. 15,—
«Rettsliv og rettsstat» av Bjørn Vardaas	» 10,—
«Mens vi venter på § 100» av Toralf Fanebust	» 2,50
«Logos», et minitidsskrift av Toralf Fanebust	» 2,50
«Trollspeilet» av Einarson (flere nr.)	» 2,50
«Vi diskuterer» av Ingvald Førre	» 10,—
«Til mentalundersøkelse» av B. D. Brochmann	» 20,—

Send bestilling til: Det Frie Samfunn, Postboks 156, 2401 ELVERUM

For Norges -

(forts. fra side 1)

derfor planmessig og meget bevisst utbygget gjennom krigsårene.

Noen vil kanskje da mene at vi satset på den svakeste hest. Hva kunne vel Hitler-Jugend utrette i opposisjon til moderpartiet og det mektige Allgemeine SS? Forholdet var imidlertid at tidligere Hitler-Jugend-ledere allerede var på rask marsj inn i nøkkelstillinger. Tidligere Reichsjugendführer Baldur von Schirach satt f. eks. som Gauleiter i Wien, og det var i Wien og under hans beskyttelse at Det europeiske Ungdomsforbund ble stiftet. Andre eksempler var de usedvanlig begavede brødrene Lauterbacher, som også var avansert til gauleitere. Den meget sindige og politisk liberale Reichsjugendführer Axmann hadde dessuten en sterk posisjon i den sentrale ledelse.

NSUF hadde før krigen ikke hatt noen kontakt med Hitler-Jugend, og det var først i slutten av 1940 at en norsk ungdomsdelegasjon under et besøk i Tyskland kunne etablere en forbindelse, som senere utviklet seg i stadig vennligere og for oss nyttigere retning.

Det første året etter dette besøket var forbindelsen med HJ relativt tilfeldig, men så kom forandringen i og med opprettelsen av den såkalte germanske landtjeneste. Det vil føre for langt her og nå å forklare hva dette tiltak egentlig gikk ut på, men NSUF-ledelsen besluttet ihvertfall å bruke denne sjanse til å opprette en sterk representasjonsavdeling i Tyskland. To hundre jenter og gutter med et sterkt lederkorps dro sydover tidlig på sommeren i 1942, og i praksis ble det senere lederne av landtjenesten som tok seg av forbindelsen både med Hitler-

Jugend og de øvrige nasjonale ungdomsorganisasjoner i Europa.

Det arbeide disse ledere drev, hadde både et nært og et noe fjernere mål. Det nære mål var å sikre norske interesser i det løpende samarbeide, og for mange vil det antagelig være overraskende å høre at ikke et eneste krav eller ønske fra norsk side noen gang ble avvist av Hitler-Jugend. Nordmennene ble i ett og alt behandlet som høyst respekterte likemenn.

Den langsiktigere oppgave var å arbeide frem en ensartet utenrikspolitisk holdning i de nasjonale ungdomsorganisasjoner rundt om i Europa, og det viste seg ganske snart at idéer om et «folkenes Europa» og et samarbeide på likeverdig grunnlag dominerte dem alle. Det var denne politiske linje som fant sitt praktiske uttrykk i Det europeiske Ungdomsforbund, hvor de aller fleste europeiske folk var representert, også en rekke av folkene i Sovjet-samveldet.

Det må ellers nevnes at NSUF etterhvert bygget opp en ytterst verdifull politisk etterretningstjeneste, og her gjorde særlig en av våre ungsveitførere en meget fortjenestefull og ikke ufarlig innsats. Det er en skam at man selv nå, snart 30 år etter krigens slutt, fremdeles ikke kan nevne hans navn uten risiko for å skade ham.

Via kanaler som vi her ikke skal avsløre, gikk en strøm av informasjon om planer og tiltak som hadde med dagens og morgendagens tyske utenrikspolitikk å gjøre, og Quisling-regjeringen kunne sitte med kopier av viktige promemoria bare få dager etter at de var skrevet i Berlin.

Som regel ble disse underretninger bare tatt til etterretning og brukt i de løpende diskusjoner med tyskerne der det passet. I ett tilfelle ble imidlertid et slikt promemoria brukt til en åpen og utadrettet aksjon.

Det dreide seg her om en lang og hemmelighetstempelt utredning om hvordan Allgemeine SS forestilte seg fremtidens Europa, og det som her kom frem, var så godt som på alle punkter i strid med hva Quisling-regjeringen og Nasjonal Samling ønsket. Quisling ga da en av de høyeste ledere i Ungdomsfylkingen i oppdrag å skrive en artikkel om vårt syn på den fremtidige europeiske ordning, hvor man skulle bruke de samme eksempler som i SS-utredningen, men alltid med motsatt fortegn.

Denne artikkel ble først

Bøndenenes —

(forts. fra side 1)

prøver å snu opp og ned på dette. Vår eiendomsrett skal uthules, staten skal dirigere oss enda mer, det sås tvil om vår solidaritet med Vestens frie samfunn, vår forsvarsvilje undergraves.

Vi vet at mange medlemmer av Senterpartiet, deriblant også en hel del tidligere NS-folk, tenker å reagere mot dette ved å melde seg ut. Det er sikkert ikke veien.

I løpet av relativt kort tid vil det komme en konfrontasjon i Senterpartiet. Da gjelder det at flest mulig nasjonalsinnede mennesker er medlemmer der, slik at de kan sette radikalerne på porten.

Ikke minst i Hedmark finnes det et meget stort antall bønder og andre som i sin tid var med i NS. Om de ikke allerede er med i Senterpartiet, så bør de gå inn nå, og de bør også sørge for at andre antimarxister gjør det samme. I andre fylker der radikalerne er aktive i Senterpartiet, bør det gås frem på samme måte.

Det er ingen grunn til å drive organisert fraksjonsvirksomhet. Det kan vekke irritasjon og motvilje. Det er nok å gå inn enkeltvis, for vi både kjenner hverandre og vet hvor vi har hverandre. Så får vi slå til på det gunstigst mulige tidspunkt og feie de marxistinfiserte ut av bøndenenes parti.

offentliggjort her hjemme og deretter som spissartikkel i et av Hitler-Jugends to offisielle tidsskrifter. Det er verdt å merke seg at HJ-lederne var fullt klar over at artikkelen var et svar på og en avvisning av en hemmeligstemplet utredning fra SS.

Det kunne være mange andre ting å nevne om NSUF's utenrikspolitiske arbeide, men dette skulle være eksempler gode nok på Ungdomsfylkingens arbeide for Norges frihet og selvstendighet.

Om Hitler-Jugends linje ville blitt fulgt etter en tysk seier, vet man jo ikke med sikkerhet, men vi mente ihvertfall det var rimelig grunn til å satse på det.

MYNTER

fra siste verdenskrig, fortrinnsvis tyske, ønskes kjøpt. Ole Jensen, Kierschowsgt. 5, Oslo 5.

FRA

BOKTJENESTENS LITTERATURLISTE

Georg Lincoln Rockwell:

White Power. Amerikaneren Rockwell var den første til å organisere en Hitler-tro NS-bevegelse etter krigen. Hans bok, *White Power*, er blitt kalt «Det tredje bind» av «Mein Kampf». Når man har lest den, forstår man lett hvorfor Rockwell ble skutt.

482 s. ill., ppb., kr. 35,—.

Helmut Damerau (red.):

Deutsches Soldatenjahrbuch 1975. Ny årgang av et anerkjent og imponerende bokverk, som blir bedre fra år til år. I lettfattelig tekst og med massevis av bilder i svart/hvitt og farver presenteres her det beste i tysk «Soldatentum» og militærtradisjon. 432 s., innb. kr. 65,—.

I. V. Hogg:

Die Deutschen Pistolen und Revolver 1871-1945. En våpenhåndbok for pistolskyttere og samlere. Stort format med en mengde illustrasjoner og tillegg om ammunisjon etc. 206 s., ill., innb. kr. 77,—.

Olaus Ulven:

Lange skygger. En «landssviker» forteller om sine egne opplevelser i krig og fred — fra «mobiliseringen» i 1940 til innesperringen i norsk konsentrasjonsleir i 1945. 128 s. hft. kr. 5,—.

Finn Kjelstrup:

Den norske kapitulasjon og krigføningsproblemet 1940—1945. Kort og lettfattelig oversikt over et omstridt kapittel i Norges nyere historie. Med dokumentanhang. 64 s. hft. kr. 10,—.

A. Olesen:

Fra utrykte kilder. Rostockmødet og Danmarks besættelse. Avslørende stoff fra forspillet til okkupasjonen av Danmark under Den 2. verdenskrig. 92 s. hft. ill. kr. 5,—.

Adolf Hitler:

Min Kamp (i 2 bind). Den meget omstridte bok av Det tredje rikets fører foreligger nu i ny dansk oversettelse. Tils. 460 s., ppb., kr. 35,—.

Chris Ellis:

German Military Combat Dress 1939—45. Alt man trenger vite om Wehrmachts uniformer, bransjemerker, gradtegn o. l. med et kort tillegg om medaljer og infanteriets håndvåpen. Gjennomillustrert i svart/hvitt og farger. 88 s. innb. kr. 32,—.

R. J. Bender:

The Hitler Albums. Et praktverk i storformat. Billedberetning om Mussolinis statsbesøk i Tyskland i september 1937. Velegnet som gavebok. 144 s. innb. kr. 70,—.

Fosten & Marrión:

Waffen-SS, its uniforms, insignia and equipment. En håndbok med masser av illustrasjoner i farger og svart/hvitt. flott utstyrt og trykt på kunsttryktpapir. 112 s. innb. kr. 32,—.

Ralph Hewins:

Quisling, profet uten ære. En kjent engelsk historikers arbeide for å sette tingene på sin rette plass. Ytterligere presentasjon nødvendig for norske lesere. Illustrert. 408 s. ppb. kr. 20.00.

DEUTSCH-SPRACHIGER NATIONALISTISCHER WELTBUND

sucht noch Mitglieder in der ganzen Welt. Wir senden Ihnen gerne Informationsmaterial zu.

Bitte 6 IRC für Porto beilegen. Dietmar Schug, DSNWB, 545 Neuwied 11, Postfach 110 211, West-Germany.

HUMOR-sveiten

Vi har hørt at man i det øst-tyske DDR regner menneskene som kommunister, ærlige og intelligente. Men ingen kan være i besittelse av samtlige egenskaper på en gang.

Enten er de: Kommuniste og ærlige, men da er de ikke intelligente. Eller så er de kommunister og intelligente, men da er de ikke ærlige. Til slutt kan de være intelligente og ærlige, men da er de ikke kommunister.

(— innsendt)

Meninger - -

(forts. fra side 5)

dentersamfundet å gjøre — annet enn som klakker for de røde? For han kan da umulig være student.

DET ER INTET NYTT

under solen, som det heter i et gammelt ordtak. Gamle medlemmer av Nasjonal Samling vil huske fra tredivårene hvorledes de røde — som dengang i første rekke omfattet Arbeiderpartiet — gråt offentlig over «nazistenes brutalitet», mens de selv praktiserte voldelige overfall både på NS-møter og på NS-medlemmer enkeltvis — helst det siste forresten. Vi husker det brutale overfall på NS-møtet i Gjøvik hvor en liten flokk NS-medlemmer med advokat Hjort i spissen ble stenet og mange alvorlig skadet. Da gikk det jo ut over både 17-åringer og andre. Men Arbeiderpartiets stortingsmann fra Gjøvik stod likevel opp i Stortinget og forsvarte overfallsmennene. For 17-årige «nazister» har man naturligvis ingen skrupler over å slå ned. Jevnfør også overfallene på småguttene i Gutteherden under okkupasjonen.

U-HJELPEN ER STADIG

på trappene i den offentlige diskusjon. Det er på det rene at majoriteten av det norske folk er mot en slik form for u-hjelp som våre politikere praktiserer. Men politikere gir som kjent mellom hvert valg en god dag i hva velgerne mener. Så mobiliserer de da sine hjelpetropper i de politiske aviser for så godt som mulig å stoppe munnen på flertallet. Således forteller AFTENPOSTEN — som alltid er tjenestvillig på pletten — at hver nordmann bare betaler 105 kroner hver til U-hjelp, mens det brukes 480 kroner til alkohol. Vi synes ikke sammenligningsgrunnlaget er tilnærmelsesvis brukbart. Hva den enkelte frivillig foretrekker å bruke sine penger til — selv om det skulle være alkohol — bør da være en privatsak. U-hjelpen er derimot noe som blir påtvunget alle, også det store flertall av mennesker som mener det er direkte ulovlig å bruke skattepenger utenfor landets grenser på det vis. Skulle en slik sammenligning som Aftenposten foretar være forsvarlig, så måtte man jo også kunne tvinge alle avholdsfolk til å bruke penger til alkohol.

ELLERS GLEDER

DET OSS

at Stortinget endelig har gitt de røde i Fjernsynet og Riks-

«POLITISKE PYROMANER»

Den almindelige tillit til politikere har vel egentlig aldri vært særlig stor. At der er en tendens i tiden til å kritisere dem offentlig og i sterkere vendinger enn tidligere, turde derfor ikke være noe nytt i og for seg, men snarere bare bety at deres evne til å «ta igjen» med kritikerne er mindre enn normalt. Den danske skipsmagnaten Ole Lauritzen har levert følgende bredside i «Kristeligt Dagblad»: — «Politikerne er som pyromaner, som først tenner et bål, og derefter beskjeftiger seg med å slukke det. De puster til misunnelsens ild og får borgerne til å stemme med lommeboken. Når så siden regnskapets time kommer, taler de om ansvar og tilbakeholdenhet».

TENDENSIØST?

Av dagspressen fremgår det at fjorten prominente norske jøder har beklaget seg til NRK over at man fra Marienlyst sender «tendensiøse barne- og ungdomsprogrammer vedrørende Midtøsten». De så «med sterk uro på de konsekvenser programmer av denne karakter kan medføre i den norske ungdoms holdning til norske jøder og til Israel». I hvilken grad de nevnte programmer var mer tendensiøse enn dem NRK sender om andre konfliktområder i verden, kan sikkert diskuteres. Det avgjørende synes vi er hvorvidt d'herre utvalgte tror seg å kunne oppnå noe som helst hos kringkastingsledelsen ved en slik henvendelse eller om den bare skyldtes gleden (unnskyld) ved slik på ny å kunne dokumentere sin forfulgthet. På den annen side bør vi i våre kretser holde oss nøye underrettet om resultatet, for i fall henvendelsen fører til noe positivt (for de omtalte), var det muligens en idé for kongerikets rettsforfulgte å følge opp med en lig-

kringkastingens udugelige ledelse en på tetuten. Vi tror ikke det hjelper noe fordi politikernes omsorg for ytringsfriheten jo er så ubegripelig stor når det gjelder venstrepolitikk, slik at det vel bare blir tomme ord, men det er jo gledelig å konstatere at selv det sløve stortinget altså kan småreagere imellom.

nende henvendelse. Vi tror nemlig ikke at NRK's programmer om «nazistene» er særlig bedre enn programmene om Midtøsten. Nemlig!

«— UM INKJE SO BRÅTT»

Når man fortviles som verst over samtidens mangel på kvaliteter, kan det være en om enn fattig så dog trøst at ens fortvilelse hverken er ny eller original. Allerede Sokrates omtalte den dekadente ungdommen på en måte som gjør at vi kjenner igjen vår egen tid. Og Johann Wolfgang von Goethe har sagt følgende om de høyt besungne massene: — Man høster ringe takknemlighet av menneskene, hvis man prøver å høyne deres åndelige behov, gir dem en høyere idé om seg selv eller en følelse av det ønskerdige i en edel tilværelse. Men hvis man propper dem med slarv og sludder, og dag etter dag hjelper dem litt lenger nedover skråplanet, da er man deres mann. Derfor finner den nyere tid så stort behag i alle slags usmakeligheter».

«VERRE ENN HITLER»

Vi trodde inntil nylig at det fantes enkelte «sannheter» hvis evige gyldighet ikke var til å rokke. En slik var f.eks. den at intet jordisk vesen kunne være verre enn Hitler — for det har vi lært på skolen. I voksenalder har det nok hendt at vi tvilte litt, og lurte på om iallfall ikke små justeringer kunne være på sin plass av hensyn til troverdigheten. Et visst medhold har vi nok fått av den såkalte utviklingen idet både Churchill, Roosevelt og Stalin er bragt ned på et rimeligere nivå sånn pø om pø. Men når vi leser at selveste Jesus skal ha vært verre enn både Hitler og Stalin, da virker det nok som om progresjonen i

omskoleringen blir altfor brå. Hvis redaktør Arne Tumyr (ja, for han er det) i avisen «NYBROTT» (Ap., Larvik) får almindelig medhold i dette, får man vel nesten innrømme at omvurderingen av alle verdier er gått lenger enn selv Nietzsche hadde tenkt seg.

GJETT HVEM SOM KOMMER TIL MIDDAG?

Niggerhøvding nummer en, den nesten helt utrolige Idi Amin i Uganda, forstår stadig å geberde seg så det vekker oppsikt. Hans siste påfunn er å invitere seg selv til statsbesøk i England. «Jeg kommer den 4. august», har han meddelt dronning Elizabeth og han håper at briteres økonomiske vanskeligheter ikke er verre enn at han kan regne med en mottagelse som svarer til hans stand. Forøvrig har han bedt om at det blir arrangert offisielle besøk hos «uavhengighetsbevegelsene» i Skottland, Wales og Nord-Irland. Han har «gode råd» å gi dem, sier han. Ja, ja, vi har alltid trodd at negrene også hadde sin begrensning, men de kjenner den åpenbart ikke selv.

OM «DET ØKONOMISKE SYSTEMET»

Uttrykket i overskriften er en klisje man ofte møter hos de venstreforvridde. Selv om deres monomane bruk av den ikke alltid er like forståelig, er det iallfall lett å begripe hvorfor den er oppstått. Hvis man setter tusen kroner i banken, så vil deres verdi etter ett år være sunket til 898. Men så har man altså fått fem prosent renter, kan man innvende, det blir vel også noe. Jo, da kommer man opp i 943 kroner, men man har likevel tapt 57 gamle kroner. Men så skal man betale skatt av de 50 som regnes som «fortjeneste». Og

har man mange nok av slike tusenkroninger blir det formuesskatt på toppen, slik at bildet blir enda skjevare. Vi formoder at det er slikt som kalles utbytting og at det er slikt sosialistene har ført krig mot siden «manifestet» til Marx. Og her i Norge har vi stort sett hatt en sosialistisk regjering siden 1935. Man kan saktens begynne å lure.

SVARTEBØRS I RØDE-CHINA

En typisk kommers-form i kommunistland er svartebørsen. Så også i Maos uforlignelige mønstersamfunn. Riktignok hevder kineserne selv at kriminaliteten hos dem er så liten at den nesten ikke er til å registrere, men likevel har man nu iaktatt kommunefunksjonærer, som har delt ut løpesedler til folk på gatene i byen Sian i Midt-China. Teksten på løpesedlene er formet som en advarsel mot nettopp kriminelle handlinger, og den er sannelig omfattende nok. Vi nevner i fleng: svartebørshandel, narkotikaomsetning, sabotasje (!), tyveri av statlige midler, bedrageri og ulovlig (det vil si privat) produksjon og salg av varer. Vi hører ellers at straffene i Maos rike ikke på noen måte kan sammenlignes med dem i sosse-Norge. Ifjor ble f.eks. en kvinne i Kanton dømt til fem års fengsel for ikke å ha holdt «orden i huset». Så vet vi da hva vi har i vente hvis SUF-kineserne overtar styre og stell her hjemme.

FOLK og LAND

Enerhaug pl. 4 — Oslo 6
Telefon 19 06 71

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

**FOLK OG LAND
I DANMARK**
2800 KONGENS LYNGBY
Postboks 27

Abonnementspriser 1975:

Kr. 80,- pr. år, kr. 40,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 50,- pr. halvår. I nøytralt omslag innlands: Kr. 100,- pr. år, kr. 50,- pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 3,-

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo

KAMERATKLUBBEN

minner om sine møter den annen tirsdag i hver måned. Neste sammenkomst finner sted

tirsdag den 11. mars

i lokalene på Enerhaugplassen 4 (inngang fra Smedgaten). Fremmøte klokken 19.00. Kåserier, hyggelig samvær. Vel møtt!